Aron Biro

Paradisul pierdut

După ce extratereştrii au păşit pe Pământ (cel puţin atunci când faptul nu a mai putut fi ascuns de vigilantismul cetățenesc) în toată lumea a izbucnit o mare frenezie culturală. În anul cu pricina Nobelul, Pulitzerul şi cele mai importante premii literare au fost acordate unor scriitori SF, spre nedisimulata disperare a altor scriitori care îşi sculptaseră cariera vreme de aproape jumătate de secol şi şi-o împănaseră cu tot ce consideraseră ei că ar putea conta la premiile astea: romane despre Holocaust, poezii despre gheişe, proză erotică experimentală şi, ceea ce nu se ştie niciodată când poate ajuta, literatură despre cupluri care se vizitează reciproc. Lumea a început să citească SF în disperare iar editurile nu mai ştiau pe ce să pună eticheta SF. S-a afirmat cu toată seriozitatea că *Străinul* lui Camus, dacă ştiai cum să o citeşti, e de fapt o carte despre extratereştri. Shakespeare, Rushdie şi Márquez au fost recuperaţi cultural drept autori de SF.

Când Preşedintele a apărut la televizor, în faţa poporului suveran, să ne spună că au aterizat şi la noi, nu l-a crezut nimeni. Era o vreme în care oricum nimeni nu mai prea credea ce auzea la televizor, mai ales din gura Preşedintelui. Ce-i drept, trecuseră abia câteva ore de la primele zvonuri, confirmate, infirmate şi din

nou confirmate, care circulau pe Internet dinspre americani şi ruşi. În plus, în cele câteva ore de la primul contact, fusese noapte pe fusul nostru orar şi poporul suveran ori dormea, ori avea treburi mai importante.

M-am gândit imediat la mama, care murise cu câţiva ani în urmă cu credinţa de netăgăduit că aşa ceva nu are cum să existe. A murit împăcată, cu toate conturile reglate, cu credinţele neclintite. Ce-ar fi spus acum, cum s-ar fi uitat la mine, cum m-aş fi uitat eu la ea?

Taică-meu era la azil şi când m-am dus să-i dau vestea (sau să verific dacă o primise deja), s-a uitat la mine ca şi cum l-aş fi dezamăgit profund. De parcă eu aş fi de vină că au venit extratereştrii.

— Nu mă aşteptam la una ca asta de la tine, mi-a spus.

— La ce anume nu te aşteptai?

— Să vii la mine cu gogonele d-astea, estratereştri, măgării... i-am spus maică-tii să-ţi azvârle pe foc sefeurile de prima dată când te-am văzut cu ele-n mână. Ce-i trebuie maculatura asta la băiat, bani aruncaţi pe fereastră, aşa i-am spus.

— Tată, n-are nicio legătură cu sefeurile mele, i-a arătat la televizor.

— Băiete, ţii minte ce am discutat noi când ai împlinit 18 ani?

— Mi-ai dat un pachet de prezervative şi m-ai pus să întorc televizorul cu faţa la perete.

— Şi mai ţii minte ce ţi-am spus?

— Să nu-l mai pornesc decât în ziua în care vei muri, să văd dacă pomeneşte careva ceva despre tine.

— Bun, mă bucur că-ţi aminteşti, ce am stabilit rămâne valabil. Mă doare la bască ce au spus ăştia la televizor, tu ascultă la mine, toate-s gogonele.

N-am mai insistat, nu ajungeam nicăieri.

* * *

Când eram mic, obișnuiam să mă joc cu Antonel în păduricea din spatele ogrăzii. Nu ne prea înţelegeam, aveam opinii divergente despre viaţă, iar acum, de când n-am mai călcat prin sat, am rupt legăturile, el a abandonat liceul și s-a apucat de zidărie, eu eram cu sefeurile, cărţi în care dacă n-aveai facultate nu discuta nimeni cu tine, nici măcar extratereştrii.

Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri ziua în care sora lui Antonel, cu vreo 8 ani mai mare decât el, s-a măritat. Am fost la nuntă și i-am dus trena rochiei căci Antonel era răcit. Am suferit amarnic căci o iubeam nespus şi ea, Antonia pe nume, nici nu se

uita la mine, s-a dus cu moşneagul ăla care era de două ori cât mine la înălţime şi de trei ori la vârstă. Eu eram atâtica, să fi avut vreo 12 ani, nici atâta.

La noi în sat, pe vremea comunismului, educaţia sexuală era precară iar tinerii nu prea aveau de unde să înveţe cum se fac copiii. Așa că ori nu făceau, ori făceau prea mulţi. N-aveai pe cine întreba – pe bătrâni, dacă-i întrebai, ziceau să te iei după miros că te descurci, pe urmă bufneau în râs. Cărţi pe tema asta nu erau, ori dacă erau n-ajungeau prin părţile noastre. Doctorii nici atât. Nu vorbesc aici despre mine, care, repet, eram numai bun să car trena miresei. Mă refer la sora lui Antonel care tocmai se măritase. Poate moşneagul ei, trecut de 30 de ani, s-o fi priceput, dar sora lui Antonel cu siguranţă nu, arăta ca un înger şi probabil și era, cu liceul sanitar terminat nu demult, se îmbrăca în halat alb şi făcea injecţii copiilor, chiar şi mie. Mă temeam de injecţii ca de dracu' dar când mi le făcea ea îmi muşcam limba să nu plâng. De parcă ajuta cu ceva, tot cu moșneagul ăla s-a măritat. În fine.

Din pricină că tinerii nu ştiau ce şi cum cu sexul, din banii strânși de la nuntă își luau video nemţesc şi casete video despre problema respectivă. Așa se face că la o săptămână de la nuntă, Antonel a venit fălos la şcoală că el are video.

— Ai şi sefeuri? l-am întrebat.

— Am, normal că am. Şi de groază, şi de acţiune. Apoi, chicotind: şi porno…

— Morno? Ce-i aia?

— Porno, băăăi, a zis Antonel chicotind şi dându-şi coate cu colegul de bancă, un malac repetent, cu vreo 3 ani mai mare ca noi, care începuse să râdă ca un cal şi să facă din degete nişte semne pe care nu aveam să le înţeleg decât la o vârstă mai înaintată.

Am lăsat discuţia pe altă dată, nu-mi plăcea când nu eram luat în serios. Am reluat-o pe înserat, după un meci de fotbal în bătătură, cu echipa mea la poarta de la deal până la 6 goluri şi la cea de la vale de la al 7-lea încolo. Eram asudaţi şi ne tremurau picioarele de oboseală, repriza jucată la poarta din vale dura întotdeauna mai mult şi ne rupseserăm oasele să apărăm avantajul de la pauză. Jucam o grămadă de fotbal pe vremea aia, căci altă distracţie nu era, n-aveam curent electric în sat decât două ceasuri pe zi, când trebuiau închise găinile.

Cum stăteam noi aşa leşinaţi şi ne uitam la lună, Antonel a început iar să vorbească de video, să ne întrebe dacă am văzut nu ştiu ce filme.

— Antonele, îl ai pe ăla cu Skeletor şi cu Bărbatu Universului? l-am întrebat.

— Lasă, băăăi, pe Skeletor. N-auzi că am de alea porno?

— Ce-i aia porno, a întrebat portarul echipei adverse. De data asta n-a râs nimeni, toţi eram mai mici decât Antonel, chiar şi eu, deşi eram într-o clasă cu el (mersesem la şcoală de la 6 ani).

Antonel a rânjit, dar nu cu superioritate. Erau anumite subiecte care îl făceau întotdeauna să rânjească. Până la urmă ne-a lămurit.

— Sunt filme în care se arată cum se fac copiii. Cum se fac copiii de adevărat, nu păcăleala aia cu barza.

Eram suficient de maturi să nu mai credem în povestea cu barza, dar nu suficient încât să ne fi documentat riguros cunoştinţele respective. Sufeream un fel de deşertăciune a cunoaşterii, un gol sâcâitor legat de mersul lumii.

— Staţi să vă explic, zice Antonel. Femeia, după ce se mărită, se alege cu o gaură în poamă. Bărbatul îşi bagă puţa în poama ei şi stau o vreme aşa, puţă în puţă. Mai povestesc una alta, se mai pupă, depinde de film şi de cum stau. Câteodată femeia stă cu spatele şi n-are chef de povestit.

— N-are cum să stea cu spatele, acolo e gaura din fund, a observat portarul echipei adverse.

Antonel s-a ridicat, l-a luat de mână şi l-a lipit cu faţa de un gard, să ne facă o demonstraţie. Portarul nu s-a opus.

— Uite cam aşa stă, un pic aplecată, aşa că poţi ajunge la poama ei prin spate dacă chiar te interesează.

Apoi Antonel a început brusc să dea din fund cu violenţă, împingându-l pe portar în gard până s-a auzit o bufnitură şi portarul a început să plângă, împingându-l înapoi pe Antonel care continua să rânjească.

— Prostule, m-ai lovit la genunchi, s-a scheunat portarul, după care s-a chircit cu buzele lipite de genunchiul lovit, icnind în continuare.

Antonel nu era genul care să se scuze, dar nici genul care să insiste prosteşte. S-a aşezat pe o buturugă şi a continuat să ne povestească:

— La un moment dat din puţa bărbatului curge o borâtură…

— Adică face pişu?

— Nu, e o borâtură ca atunci când ţi-e rău de mașină dar n-ai mâncat nimica dimineaţă şi borăști un fel de apă mai groasă.

Câţiva dintre noi au făcut grimase, nu ni se părea normală comparaţia lui Antonel dar ulterior aveam să aflu că termenul era consacrat în argoul local şi cu siguranţă nu fusese inventat de el.

— Şi borâtura aia se scurge în burta femeii, mai dă şi pe dinafară dar până la urmă din borâtura aia se nasc copiii.

— Supa primordială, a observat portarul, pe care nu îl mai dureau genunchii.

Ne-am uitat cu toţii lung la el, nimeni n-a priceput ce voia să zică şi nici de unde învăţase cuvintele astea.

— Şi în filmele astea se arată şi cum se nasc copiii? am intervenit prompt.

— Nu cred, n-am văzut aşa ceva. Dar am văzut altceva. Uneori borâtura e adunată într-un pahar şi femeia o bea ca pe un medicament.

— Oricum, tot în burtă ajunge, a observat portarul şi nimeni n-a avut nimic de contestat.

Eram cu toţii vădit tulburaţi.

— Vă aduc mâine la şcoală coperţile de la casete, au poze din filme pe ele. Dar să nu vă prind pe careva că mă spuneţi la babaci că nu mai terminaţi şcoala pe două picioare.

— Tot nu mi-ai zis dacă-l ai pe ăla cu Skeletor şi cu Bărbatul Universului, am încercat eu să schimb subiectul.

— Băi, prostule, eu îţi explic aici cum se fac copiii şi tu mă iei cu sefeurile tale? a izbucnit Antonel.

M-am supărat atunci pe el, „prostule” era cea mai cumplită înjurătură pe care ne-o adresam unii altora şi doar dacă aveam cu adevărat un motiv, cum a fost cazul portarului care s-a lovit la

genunchi din pricina călăririi de lângă gard.

De supărare nici n-am mai putut fi atent la ce s-a discutat și curând m-am dus în casă, căci venise curentul.

* * *

A doua zi Antonel m-a chemat la el acasă să ne împăcăm. Ai lui erau plecaţi, soră-sa la fel şi el găsise cheia de la dormitorul nupţial. Am intrat amândoi în cameră cu solemnitate şi ne-am apropiat de video ca de moaştele Sfântului Nectarie Taumaturgul. Eram totuşi grăbiţi şi surescitaţi, aveam doar un ceas la dispoziţie până să se ia curentul.

— Nu ştiu unde-şi ţin casetele, dar au lăsat una în video. Stai lângă geam şi dacă vezi pe cineva că dă colţul spre uliţa noastră, spune-mi.

Antonel a pornit televizorul şi a derulat caseta cu dexteritate. Când i-a dat drumul mi-a stat inima în loc.

Pentru câteva clipe am fost convins că văd un extraterestru. Semăna al naibii de mult cu ăla din *Predator* cu Arnold, cum şuiera el printre buzele alea şi ţăcănea din dinţi şi plescăia din fălcile alea. Doar că nu vedeam dinţi, doar un fel de branhii umede care înghiţeau un furtun lucios şi vocea traducătoarei rostind sec: „Da, şi mie îmi place”.

Au trecut câteva minute până când camera de filmat a luat

puţină distanţă şi am căpătat o perspectivă clară asupra cuplului asudat şi a ocupaţiei celor doi. Se aflau pe puntea unui yacht, cu soarele bătând din spate, briza dezordonând părul femeii şi valurile unduindu-se în fundal. Cameramanul a început să se plimbe pe puntea yachtului, insistând asupra unor valuri care probabil ar fi fost albastre dacă televizorul nu era alb-negru. Cadrul filmării s-a mutat spre marginea punţii, oprindu-se asupra unui grup de scafandri care se apropiau mişeleşte cu harpoane, plescăind discret cu labele lor de raţă. Imaginea a revenit la eroii principali, bărbatul a întors-o pe femeie cu faţa, a apucat-o de coapse şi a aşezat-o cu fundul pe o masă.

Camera s-a apropiat din nou, să ne arate îndeaproape nişte labii cât diagonala televizorului, apoi actul penetrării în toată splendoarea. A mai poposit oleacă pe cadrul respectiv, apoi Irina Margareta Nistor a rostit calm „Se aude ceva de-afară", cu câteva secunde înainte ca bărbatul să se oprească şi să rostească efectiv replica. Coloana sonoră a indicat un moment de suspans, după care scafandrii au tăbărât pe punte şi i-au ucis pe cei doi amanţi cu harpoanele cât ai zice peşte. Apoi au mai dat câteva ture pe punte, au cotrobăit prin nişte sertare. Într-un târziu şi-au dat jos măştile şi s-au felicitat. Unul dintre scafandri s-a dovedit a fi o femeie, care a ieşit din costumul lucios goală şi umedă ca un

peşte. Ceilalţi scafandri şi-au pus harpoanele deoparte şi au început la rândul lor să se dezbrace, în timp ce colega lor se mângâia pe sâni şi le făcea ocheade.

În clipa aceea afară s-a auzit un zgomot cumplit, un soi de explozie şi cerul înserat s-a luminat pentru câteva secunde deasupra păduricii de la poala Măgurii. Antonel a sărit ca ars, a oprit televizorul şi a încercat să mă tragă afară din dormitor. L-am prins de mână şi i-am zis să se liniştească, nu venea nimeni.

— A fost o bubuitură şi o lumină pe cer.

— De la ce? Fulgeră?

Ne-am holbat amândoi pe geam în direcţia păduricii. Cerul era senin, n-ar fi avut nicio noimă să fulgere ori să tune.

— Cred că au venit extratereştrii, i-am zis lui Antonel, pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios.

Antonel s-a uitat la mine cu ochi mari. N-a zis nimic, doar s-a uitat. Cred că nici el nu era hotărât dacă să o ia în glumă sau în serios. Geamul ferestrei încă vibra. Antonel a vrut să pornească la loc caseta, dar l-am oprit. Mă rodea o vină cumplită şi un sentiment de groază legat de ce era pe caseta aceea.

— Serios, am zis, cred că o navă extraterestră tocmai a aterizat, ori s-a prăbuşit. În pădurice.

— Lasă prostiile şi hai să ne uităm mai departe.

— Pariu?

Antonel nu rezista la pariuri.

— Pariu pe ce vrei tu.

— De ce o tot ţii înainte cu sefeurile astea? Tu crezi în extratereştri?

— Antonele, ţii minte de la ora de istorie... când a descoperit Columb America?

— Ce treabă are?

— Gândește-te cum stăteau indienii ăia şi frecau menta toată ziua sau îşi vedeau de treabă şi când stăteau ei la poveşti, unul l-a întrebat pe altul: Tu crezi în spanioli? Şi ălalalt probabil a ridicat din umeri. Şi după aia când s-au dus să facă plajă sau ce făceau ei pe malu' mării, au văzut corăbiile lui Columb venind şi n-a mai putut nimeni să nu creadă în spanioli. Îţi poţi închipui ce-a fost în sufletul lor când au văzut corăbiile alea?

— Bun, hai pe pariu. Mergem în pădurice să verificăm?

— Se cam întunecă.

— Te temi de extratereştri?

— Nu, dar nu-mi place întunericul. Ne-ar trebui nişte lanterne.

Nu mai ţin minte pe ce am pus pariul, dar am stabilit repede că trebuie să verificăm incidentul. Câtă vreme Antonel a

căutat lanterne, eu m-am ocupat de mâncare, am uns nişte pită cu unsoare şi am pus totul la pachet, în cutia de merinde pentru şcoală. Pe vremea aia n-apucaseră să taie pădurile de pe lângă sat aşa că făceai vreo juma de oră dintr-un capăt în altul al păduricii. Dacă voiai să o cercetezi în amănunt, pe înserat şi cu lanterne, putea să-ţi mănânce ceva vreme, plus că mă ardea la burtă. Animale sălbatice nu umblau pe-acolo, lumea mergea în pădurice la iarbă verde, ori ne ducea cu şcoala la cules ciuperci, ori ne jucam de-a ascunsa. Tata mai mergea să facă rost de brazi de Crăciun, mai sus, spre vârful Măgurii.

De la casa lui Antonel coteai două uliţe până la pădurice, care începea chiar de la ultimele case ale satului. Dacă pe uliţă seara încă nu se adâncise, odată intraţi în pădurice vizibilitatea s-a redus simţitor. Aveam dreptate să luăm lanternele. Am hotărât de comun acord să o luăm la deal, prin stratul de frunze groase. Ne-am mâncat pita cu unsoare repede, nu erau multe de făcut şi parcă nici de vorbă nu prea aveam chef. Eu, unul, muream de curiozitate şi eram atent ca un iepure. Antonel mai încerca să aducă vorba, dar nu lungeam discuţiile prea mult. Cred că cea mai lungă a fost asta:

— Băăăi, ce părere ai de ce ţi-am arătat?

— Ce părere vrei să am? Cine erau ăia care i-au omorât cu

harpoanele?

— Nu ştiu, tre' să mă uit de la începutul filmului, doar ce l-am derulat să văd fazele mişto. Mă gândesc să şterpelesc caseta și să mergem odată la Costel să ne uităm cum trebe.

Costel era student la facultate, singurul din sat pe vremea aia, semn că era deştept, de fapt lumea zicea că a învăţat atât de bine şi de mult la şcoală încât s-a stricat la cap. Gândindu-mă acum în urmă, cred că era pedofil. Pe atunci nu ne puneam niciunul problema asta: el locuia singur în casa părinţilor morţi cu ceva vreme înainte şi avea un video din ăsta la care ne punea filme cu 5 lei vizionarea. Antonel stătea cu zilele pe la el dar eu unul mergeam mai rar că părinţii îmi ţineau strânsă socoteala banilor şi se prindeau când dădeam 5 lei pe un film. Mai făceam rost oricum, bunăoară o dată Costel ne-a lăsat să vedem gratis un film cu condiţia să ne uităm la el cum face pişu. Acum, dacă mă gândesc mai bine, nu cred că pişu a făcut, dar oricum nu s-a atins de noi. De fapt era chiar un tip de treabă şi toate sefeurile mişto la el le-am văzut prima dată. Cel puţin până am mers la liceu, la oraş, când drumurile ni s-au despărţit şi ajungeam acasă doar prin vacanţe. Nu ştiu ce s-a mai ales de el. Dacă aş mai vorbi cu Antonel, poate el ştie. Poate mi-ar spune şi ce făcea el toată ziua pe la Costel. În fine.

— Cum îi zice la film? l-am întrebat pe Antonel când eram deja afundaţi adânc în pădurice.

— Moartea Baracudei, scrie pe casetă.

— Cine e Baracuda?

— Cred că gagica aia care se futea pe masă.

Era prima dată când îl auzeam pe Antonel vorbind cu cuvinte din astea. O fi fost de vină și malacul ăla repetent cu care stătea în bancă, nu mai ştiu cum îl chema că toţi îi ziceam Fansula, din pricina capului în formă de boabă de fasole. O influenţă proastă.

Cum ne strecuram noi târâindu-ne picioarele prin frunze, am început să auzim nişte zgomote, icnete, chiţcăituri. Am încremenit amândoi și am stins lanternele. L-am prins pe Antonel de mână și l-am tras aproape, cât să îi pot șopti:

— Mă tem că s-au prăbuşit cu nava. Poate ar trebui să ne întoarcem în sat după ajutoare.

— Ne întoarcem pe dracu'. Nu e niciun extraterestru. Hai după mine şi calcă încet, să nu faci zgomot. Când zic eu, aprinzi lanterna şi începi să urli.

Ne-am apropiat cu pasul piticului, nu tocmai silenţioşi din pricina frunzelor de pe jos, dar oricum cei de care ne apropiam păreau prea agitaţi încât să ne dea atenţie. Scoteau nişte zgomote

animalice, acum ca un porc, acum ca o pasăre, acum un gâfâit şi printre ele nişte zgomote articulate ce aduceau a cuvinte pe care nu le puteam înţelege. Antonel s-a oprit şi mi-a pus mâna pe umăr. Copacul la rădăcina căruia ne pitisem se scutura de zor iar dinspre cealaltă parte se auzeau foşnete şi mare vânzoleală. Antonel mi-a șoptit la ureche să sar într-o parte și să aprind lanterna peste cei aflaţi pe partea cealaltă a copacului; și în timpul ăsta să urlu, dar să nu spun cuvinte, să nu mi se recunoască vocea.

Am făcut întocmai şi am sărit amândoi cu lanternele în ochii cuplului care făcea sex de partea cealaltă. Sora lui Antonel părea o căprioară paralizată între farurile unui camion, în timp ce proaspătul ei soţ şi-a pus mâna la ochi şi a răcnit cea mai cumplită înjurătură pe care am auzit-o vreodată. Mă tem că nu pot să o reproduc. Eu cu Antonel urlam şi chiţăiam băgându-le lanternele în ochi să nu ne recunoască, nu-s sigur nici măcar dacă Antonel şi-a dat seama că era sora lui, m-am uitat la el și urla ca un descreierat până când cumnatul său a rostit o ameninţare cu moartea răspicată, la care amândoi am rupt-o sincron la fugă, înspre vale şi înspre sat, agitând în continuare lanternele să nu ne izbim de copaci.

— Ştiu cine sunteţi, porcii vă mănâncă dacă vă prind, a

strigat cumnatul în urma noastră. În clipele alea îmi puneam serios problema că ar putea veni acasă la mama să îi spună ce am făcut, ori mai rău, la şcoală, şi că o să mănânc o bătaie soră cu moartea aşa că am încercat să-mi închipui că-mi dau norma de control la educaţie fizică, la proba de viteză. Şi la aia de rezistenţă, în acelaşi timp. Antonel era cu doi paşi în urma mea şi mă inspira din spate:

— Fugi, băi, că dacă ne prinde ne omoară.

Nici nu ştiu dacă cumnatu-său chiar a fugit după noi şi ne-a pierdut urma, ori dacă, neavând lanternă, a dat cu capul de vreun copac, ori dacă şi-a pierdut prea multă vreme trăgându-şi nădragii şi căutând o lanternă, cert e că atunci când am ajuns pe uliţele satului nu era nimeni pe urma noastră aşa că imediat ce am început să vedem oameni ne-am oprit gâfâind, aplecaţi de spate şi cu palmele pe genunchi. Antonel s-a trântit în iarba de lângă un gard şi mi-a spus nişte vorbe pe care nu le voi uita niciodată:

— Vezi, băăăi, că nu există extratereştri. Sunt doar oameni care se fut.

Mă întreb şi azi de la ce o fi fost explozia pe care am văzut-o pe cer. În zilele ce au urmat ne-am luat cu treburi mai importante şi am uitat cu totul de ea. În ce priveşte evenimentele

la care am fost părtaşi, n-am dat sfară în ţară. Eu sunt un tip discret și Antonel n-avea chef să povestească altora cum și-a văzut sora făcând sex. Iar cumnatul său n-a venit la mama să i se plângă că l-am prins făcând treaba aia în pădure. La cum îl ştiam, cred că ar fi fost în stare, dar sunt sigur că l-a oprit sora lui Antonel, săraca de ea.

* * *

M-am mutat înapoi la ţară când a murit tata. De la slujbă ne-a pus pe concediu fără plată să facem economie la buget așa că m-am retras la ţară odată cu cadavrul lui tata pe care l-am luat de la azil cu o maşină de la serviciu, condusă de un amic care-mi datora o favoare.

La noi la ţară obiceiul e ca mortul să stea 3 zile pe o masă în casa dinainte, cât ţine priveghiul. Casa dinainte e camera dinspre drum, o găseşti în toate casele din satul nostru, e cea mai arătoasă cameră şi nu stă nimeni în ea, decât mortul când e cazul, sau musafirii când vin prea mulţi deodată.

Încă de când eram mic bucureştenii îşi trimiteau copiii în chirie la noi peste vară, să scape de ei şi să scape mai ieftin cu cheltuielile de vacanţă. Soseau la începutul verii cu trenul direct, la noi e capăt de linie şi bucureştenii îşi puneau copiii în compartiment şi îi instruiau să coboare când se termină linia. Îi

aşteptam cu pietre în gară să le spargem capetele, asta dacă nu cumva îi aştepta ţăranul la care stăteau în chirie peste vară. Odată instalaţi, stăteau închişi în camera asta de care zic, *casa dinainte*, şi se uitau pe geam printre perdele cum jucam fotbal. Dacă îi prindeam pe-afară, le spărgeam capetele sau ne împrieteneam cu ei şi îi duceam în pădurice şi-i lăsam acolo să găsească singuri drumul înapoi. Veneau mereu plângând şi urlând că vor înapoi în Bucureşti dar părinţii lor nici nu voiau să audă. Aşa că răbdau şi făceau teme cât de mult puteau, chiar şi când nu mai aveau ce teme să facă.

Când m-am întors în sat cu tata erau vreo zece puşti pe la ţărani prin chirie, deşi vacanţa era gata demult. Părinţii nu voiau să-i mai ia înapoi, din cauza extratereştrilor din Bucureşti, unde zice-se că erau probleme mari cu menţinerea calmului populaţiei. Nu ştiu dacă le-a zis cineva că şi noi îi aveam pe ai noştri, o navă proţăpită în vârful Măgurii, neagră ca păcura şi cu o grămadă de beculeţe.

Când am sosit, sătenii erau profund neliniştiţi, ca toată ţara de altfel, ca toată lumea de altfel. Nimeni n-a intrat încă în contact direct cu ei. Aterizaseră doar cu navele parcate aiurea, parcă la nimereală şi uneori au fost văzuţi ieşind şi preumblându-se pe-afară dar numai de la distanţă mare căci nimeni nu cuteza să

se apropie. Altfel, nicio intenţie vădită de a intra în contact. Prin alte ţări se puneau încă la cale protocoale, cred că şi la Bucureşti, deşi ai noştri probabil aşteptau să vadă ce fac alţii şi să se ia după ei. La noi în sat toată lumea era speriată de nava din vârful Măgurii, în afară de moş Nichifor care a prins războiul şi îi ţinea minte pe ruşi furând de prin case şi violându-i mama. Zicea că nu poate fi mai rău de-atâta, mai ales câtă vreme nu ne amestecam în treaba lor şi nici ei într-a noastră. Aş fi vrut să fiu pe-aici când a aterizat nava, să-l văd pe Antonel stând în poartă, scărpinându-se la ouă şi minunându-se ca mayaşii care se întrebau dacă să creadă în spanioli în timp ce conchistadorii vâsleau dinspre partea cealaltă a unei lumi care, brusc, părea mult mai mare.

Aşa se face că atunci când am sosit cu maşina şi cu taică-meu doar vecinul de vizavi era pe-afară să mă ajute să bag mortul în casa dinainte. Şi nici el n-avea chef de vorbă. Bine, mai e şi altă problemă, că de când a rămas casa pustie şi m-am dus la facultate (să tot fie vreo zece ani de-atunci) lumea a început să mă vorbească pe la spate, că m-am fofilat de armată, că de aia nu m-am însurat (şi nici n-o să mă-nsor), că probabil am învăţat prea mult şi m-am stricat la cap. În ultimii ani, la rarele ocazii când am mai trecut prin sat, simţeam că sătenii se uitau la mine ca la Costel, ăla de-avea video când eram mic şi era pedofil.

În ziua aia am umblat toată după masa pe la vecini, cu atenţii, să-i lămuresc să mă ajute cu înmormântarea. M-am oprit şi pe la Antonel, dar n-am stat la poveşti, abia ce l-am invitat la priveghi şi am stabilit că mai discutăm acolo. M-am băgat şi la Fansula, care era tâmplar şi ştia să facă sicrie. Câteva vecine m-au asigurat că vin cu ţuica, cozonacul şi cu jocurile de table. Altele au venit să spele mortul şi să-l îmbrace. Ne pregăteam de sărbătoare.

Mai mult mi-a luat să dau de gropar, să-i las nişte bani să mă programeze, apoi pe la primărie cu certificatul de deces. Cu preotul vorbisem la telefon.

* * *

Eram vreo 50 de inşi adunaţi la priveghi. Nu de dragul meu, ci de dragul tatii care a fost îndrăgit în sat. La noi în sat morţii sunt mai îndrăgiţi decât viii care s-au fofilat de la armată. Toţi prietenii şi iubitele lui taică-meu au venit, unele cu prăjituri, alţii cu ţuică, Fansula cu sicriul făcut de mâna lui, alţii doar în trecere, să stea la un pahar. Priveghiul prin părţile noastre e un fel de mică petrecere, în care femeile stau toată noaptea în jurul mortului şi povestesc despre moarte. Asta mi se pare o chestie îngrozitoare şi n-am reuşit niciodată să îi fac faţă, aşa că eu obişnuiam să stau în camera alăturată, cu bărbaţii, mult mai

veseli. Pe lângă că-i ajută băutura, mai joacă şi o tablă, un filcău, uneori chiar un şah. Se destind, mai uită de necazuri, ori dacă şi le amintesc fac haz de ele. Bine, în situaţia de faţă problema era mai delicată: ca fiu al mortului, de fapt unica rudă a sa în viaţă şi principal responsabil cu înmormântarea, ar fi trebuit să îmi petrec destul de mult timp pe lângă sicriu, ori măcar în casa dinainte. Cum nu o făceam, probabil femeile din jurul sicriului nu mai povesteau despre moarte, ci despre mine şi despre cât de puţin mă interesa moartea. Oricum, în camera astalaltă bărbaţii nu aveau reticenţe şi se bucurau să joc o tablă cu ei.

Aşa se face că prima seară a priveghiului mi-am petrecut-o cu Antonel şi încă vreo 20 de inşi care mai veneau, mai se duceau. Două lucruri s-au schimbat de ultima dată când ne vorbiserăm: de acum i se spunea Anton (de fapt, de când făcuse armata), era neînsurat şi locuia cu părinţii lui bătrâni; al doilea lucru era sora lui, Antonia, acum doctoriţa satului, divorţată şi cu 2 copii rămaşi de pe urma individului ăla de care am mai discutat. Doamna doctor era şi ea prin apropiere, adusese nişte prăjitură (de fapt mama ei le făcuse) şi îşi petrecea priveghiul în camera femeilor, cu sicriul şi cu copiii care erau la fel de îngroziţi ca şi mine de a-şi petrece seara pe lângă mort. Din când în când Antonia venea în camera noastră să ne întrerupă jocul de table şi să îmi şoptească

la ureche că nu e cuviincios ce fac şi să mai ies în curte când vine câte un musafir, să-i dau bineţe, să-l întreb ce mai face și să-i accept condoleanţele. E o corvoadă priveghiul ăsta, trebuie să dai atenţie la toată lumea, în special mortului, chestie cu care nu sunt obişnuit. În fine, uneori am mai încercat să fiu ospitalier, mai mult de dragul Antoniei de al cărei dor nu m-am vindecat niciodată. Să ne înţelegem: când eram mic și ea se mărita, eu eram un mucos şi ea o tânără absolventă de liceu sanitar numai bună de măritat. Între noi se căsca o falie enormă – emoţională, spirituală, sexuală. Acum diferenţa de vârstă e aceeaşi, dar eu bat spre 30 de ani și arăt normal pentru vârsta mea iar Antonia mai are până la 40 și arată bine pentru vârsta ei. Plus că e divorţată. Și doctoriță, ceea ce, la vremea ei, o făcea a cincea persoană intelectuală, absolventă de facultate, din istoria satului. Costel fusese al doilea iar eu al zecelea, deşi probabil noi doi nu mai suntem consideraţi demult fii ai satului.

În prima noapte a priveghiului doamna doctor s-a arătat foarte grijulie, chiar şi cu musafirii, de parcă ea era gazda. Asta mai eclipsa din neajunsurile mele sociale și îmi permitea să-mi văd de table cu amicul Anton care de câte ori câştiga îmi dădea un pumn în umărul mâinii cu care dădeam zarurile, încât pe la jumătatea serii a trebuit să schimbăm locurile căci îmi amorțise

mâna de tot. După încă vreo două ceasuri Anton se îmbătase şi începuse să mă lovească tot mai des aşa că m-am scuzat şi m-am dus să mai stau cu femeile.

Când am intrat în casa dinainte s-au oprit brusc din şuşotit şi au început să se uite la mine. M-am dus la picioarele mortului cu un pahar de ţuică în mână, am făcut un gest ceremonial şi am dat paharul peste cap în timp ce femeile şi-au făcut cruce şi au murmurat „Fie iertat”. Nu ştiu dacă se refereau la mine sau la tatăl meu. Doamna doctor a venit şi m-a luat de braţ şoptindu-mi că am băut destul. Apoi m-a scos din camera sicriului în ciuda faptului că toată noaptea mă bătuse la cap să vin acolo.

— Parcă eşti Meursault, zău aşa, a zis doamna doctor când am ajuns în curte, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

— Cine?

— Mai bine lasă. De ce ai mai venit acasă?

— Taică-meu a ţinut neapărat să îl înmormântez în satul natal.

— Înţeleg. Într-un fel, te înţeleg şi pe tine.

— Ce anume trebuie înţeles la mine?

— De ce te porţi aşa… absent. Nelalocul tău. Parcă ai fi un bucureştean care vine prima dată prin părţile astea. Anton zicea să nu ne mirăm dacă întrebi de ce nu se trage apa la latrina din

grădină.

Am scos un hohot de râs, uitându-mă în sus la luna din vârful cerului. Doamna doctor a continuat, pe un ton cam familiar pentru cineva care, în noaptea nunţii la care i-am dus trena, îmi spunea că de atunci încolo să nu-i mai spun Antonia, ci „doamna Antonia”. Acum, din ce am auzit pe la vecini, lumea îi zice „doamna doctor”.

— Am fost şi eu la facultate în Cluj, ştiu cum e, a continuat ea. Mi-am dorit şi eu să plec, să descopăr lumea, dar uite că viaţa mai degrabă mi s-a întâmplat decât am făcut-o să se întâmple. Am rămas în sat, cu doi copii şi divorţată. Noroc că sătenii mă stimează, e mare lucru să fii doctoriţa satului. Uneori mă gândesc că nu-i niciun bai că nu m-am descurcat mai bine la rezidenţiat. Uneori cred că e mai bine să fii în satul tău fruntaş decât codaş la oraş. Tu, cu ce te-ai ocupat în toţi anii ăştia?

— Nimicuri… facultate, vreo două slujbe, plimbat de ici colo, zăcut prin baruri. Până a început criza, că după aia am fost nevoit să strâng cureaua. Apoi au venit extratereştrii şi parcă lumea a luat-o razna cu totul. Ce părere ai de asta?

— Sătenii nu prea vorbesc despre asta, în mod clar le este frică. Mai ales de când au aterizat pe Măgură. Le-am spus să nu se apropie, să vină jandarmii să se ocupe, nu e musai să aibă ceva

împotriva noastră, e suficient să aibă un virus, o bacterie cu care nu ne putem împăca. Trăim aici cu sabia lui Damocles deasupra capului… (un oftat) … știi, mă bucur să pot pomeni cuiva de sabia lui Damocles și interlocutorul să înțeleagă la ce mă refer.

— Cum adică? am încercat eu să fac pe prostul.

Ne-am uitat lung unul la altul și am bufnit în râs deodată. Doamna doctor și-a dus mâna la gură.

— Mă faci să râd aici la înmormântare, o să-mi iasă vorbe.

* * *

Pe când lumea se ducea pe la casele lor nu mai trebuia să-i spun „doamna doctor”, ne tutuiam de-a dreptul. Mama Antoniei și-a luat nepoții la culcare iar doctorița s-a încăpățânat să mă ajute cu dereticatul de pe urma musafirilor, deși n-a rugat-o nimeni, în orice caz nu eu. Era aprigă ca o furnică iar în lumina lunii, chiar și în lumina slabă din bucătărie, nu părea că s-ar îndrepta spre 40 de ani. Mai degrabă că ar veni dintr-acolo.

Nu ne-am întins cu curățenia prea mult, a doua zi urma să o luăm de la capăt. Dar orișicât. Când nu mai era nimic de făcut, doctorița n-a mai găsit niciun motiv să mai stea pe la mine așa că a încercat să inventeze:

— Ești în regulă?

— Cât de cât.

— Ai unde dormi?

— E goală casa.

— Ştiu, dar… ai aşternuturi, ai tot ce trebuie? N-ai probleme să dormi singur cu taică-tu, fie iertat, în casă?

Ce să spun, am ridicat din umeri, nici a da, nici a ba. Nu voiam nici să ratez o ocazie, nici să par mitocan.

— Poţi să vii la mine, dacă vrei, nopţile astea, până-ţi mai aranjezi prin casă, până trece înmormântarea.

— Ce-o să spună vecinii? Maică-ta.

— Locuim separat de ceva vreme. Iar vecinii… au spus tot ce-aveau de spus când am divorţat. Oricum, altă doctoriţă n-au.

Puteam să o mai lungesc aşa. Să aflu şi eu de ce a fost o mare problemă că am jucat table la înmormântare ori că n-am stat în camera cu sicriul, ori că am bufnit în râs când eram în curte. Ori că m-am fofilat de la armată. Să aflu şi eu de ce toate astea-s strigătoare la cer, semne de imaturitate şi iresponsabilitate, dar nu e nicio problemă cu a mă furişa în prima noapte de priveghi în patul doctoriţei satului, sub pretextul că mi-e frică să dorm cu mortu-n casă. Dar n-am vrut să fiu nici mitocan şi nici nu-s omul care să ia la bani mărunţi o femeie frumoasă şi citită, chiar dacă niţel trecută. Am dat din mână înspre casă şi am şoptit:

— O secundă, să-mi iau nişte lucruri.

Aveam toate lucrurile în două genţi, iar cele care ar fi contat în noaptea asta şi dimineaţa la trezie, într-o borsetă. Mai puţin prezervativele, cu înmormântarea asta nu mi-a stat capul. Taman când mă gândeam că m-oi descurca eu cumva, mi-am amintit de taică-meu şi de cadoul pe care mi l-a făcut la împlinirea majoratului. Un pachet de prezervative care cu siguranţă n-aveau termen de garanţie de zece ani. Oricum, era o ocazie să văd ce s-a întâmplat cu ele, le pusesem într-un sertar cu nimicuri şi acolo le-am lăsat, n-am avut niciodată ocazia de a face sex în satul natal.

Aici ţin să revin asupra unui detaliu pe care l-am pomenit adineauri. E adevărat că n-am făcut armata, e adevărat şi că am învăţat mult şi că preferam oricând să citesc sefeuri decât să ies la petrecerile din sat dar asta nu înseamnă că nu am avut parte de femei. Bunica avea o vorbă care zicea că s-a inventat o femeie pentru fiecare fel de bărbat. Eu zic că pentru felul meu s-au inventat mai multe dar oricum toate relaţiile mi s-au consumat la oraş, cu colege de liceu, de facultate sau eu te miri cine. N-am vrut niciodată să le aduc la ţară, nu doar din pricina disconfortului cât şi pentru că îmi plăcea într-un fel să ştiu că sătenii mă vorbesc pe la spate şi că n-au habar despre mine şi

despre ce e în capul meu. Uneori mă gândesc că aşa făcea şi Costel, de-l credea lumea pedofil. Oricum, am vrut să luminez acest detaliu pentru o mai bună înţelegere a ce s-a întâmplat în noaptea cu pricina.

Mi-am luat borseta şi prezervativele vechi de zece ani, am încuiat uşa de la casă şi poarta, după care ne-am furișat amândoi prin uliţa întunecată, fără iluminat public, până la casa Antoniei, până în camera în care, cu mulţi ani înainte, văzusem primele scene din Moartea Baracudei. Nu reușesc să-mi amintesc dacă am mai călcat în acea cameră în tot răstimpul ăsta. Probabil că nu, chiar dacă am mai venit pe la Antonel, n-aveam de ce să fi urcat în camera surorii sale. Acum Anton cu părinții lui locuiau două porţi mai la deal, în casa construită de fostul soţ al doamnei doctor. Al Antoniei, nu mă pot obişnui să o tutuiesc.

În noaptea aceea am făcut sex pe masă, ca Baracuda şi iubitul ei cu mulţi ani înainte, în ciuda faptului că toate prezervativele din cutie s-au destrămat pe mine ca nişte şosete prost croite. Videoul era sus pe dulap, piesă de muzeu, sunt convins că era acelaşi. Casete n-am văzut, nu ştiu cine se mai uită la video în vremurile astea.

Între momentul la care am terminat şi momentul la care am fost trimis la fântână după două găleţi de apă cu care să ne

spălăm, am mai stat puţin de vorbă. Remarcasem la capul patului, sub veioză, o carte deschisă cu faţa în jos, cu coperţile urecheate şi destul de julite. Nu suficient de julite încât să nu pot citi cotorul cărţii: *Străinul* de Albert Camus, numărul 200 din colecţia SF a editurii Nemira. Antonia m-a surprins răsfoind-o şi s-a trântit lângă mine:

— Nu știu ce e SF la cartea asta, serios. De când au venit extratereştrii au început să scrie SF pe orice. Am auzit că până şi Biblia vor să o publice în colecţia asta.

De pe spatele coperţii, am citat cu voce solemnă, care a făcut-o pe Antonia să râdă:

— Intelectualul este cineva a cărui minte se veghează pe ea însăși.

* * *

În primul weekend de după înmormântare eram deja mutat cu totul la Antonia, în ciuda cârcotelilor vecinilor. Sâmbătă era un plictis teribil la televizor pe singurul post care se prinde la noi în sat. Era ziua lui Cătălin Crişan şi prin urmare se transmitea un maraton Cătălin Crişan, cu o grămadă de invitaţi care nu purtau grija zilei de mâine. Totuși, până şi ei aveau feţele puţin umbrite, cenușii, nu mai era verva de altă dată. Oricum, o schimbare în bine faţă de acu câteva luni când nu prindeai la

televizor decât reluări obsesive ale unor filmări cu aterizările extratereştrilor prin lume. Cum afară era o zi minunată, ne-am decis să coborâm în târgul de la marginea satului, să facem cumpărăturile pe săptămâna care venea și, de ce nu, să ne legitimăm drept cuplu în faţa întregului sat.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar în târg era o atmosferă dezolantă. Nici jumătate din mesele pieţei nu erau ocupate, se pare că ţăranii de dincolo de Măgură, care aduceau de regulă produsele animaliere și agricole, n-au mai prea venit de la o vreme. Peste Măgură le era frică să treacă iar în jurul ei drumul se prelungeşte cu aproape 20 de kilometri. Am pierdut vreun ceas prin târg, la braţ cu doamna doctor, degustând brânză cu vârful degetului, comparând preţuri şi târguindu-ne la ultimul leu.

În ciuda faptului că ne târguiam, Antonia ocolea ostentativ un ţăran cu preţuri de nimica ale cărui produse arătau onorabil. M-a lămurit că nimeni nu cumpără de la individul respectiv, căci animalele lui pasc în apropierea vârfului Măgurii, un pic mai jos de locul în care au aterizat extratereştrii.

— Păi în cazul ăsta, nici apa din izvorul Drogovatei nu mai e de încredere, i-am zis Antoniei.

— Nici nu e, bem doar apă îmbuteliată de la o vreme.

Facem şi noi ce putem. Sau ce ne amintim că am făcut după Cernobîl. Nici copiii nu se mai scaldă în râu de când umblă vorba că de unul dintre ei au început să se lipească lingurile.

Cum cumpărăturile pe care le făcusem nu erau foarte grele, am decis să dăm un ocol prin sat, să mai văd şi eu ce s-a schimbat, cum mai arată Căminul Cultural unde am întâlnit-o în carne şi oase pe Mirabela Dauer (când i-am dat flori în calitate de comandant de detaşament), să văd şcoala la care am urmat gimnaziul, biserica ortodoxă, cea catolică, cea penticostală şi cea baptistă. Când eram mic, în ziua târgului toată lumea era pe stradă, venea, se ducea, mânca îngheţată, ori stătea pe băncile din faţa Căminului Cultural. Acum satul părea pustiu, umbrit de o nelinişte apăsătoare, oamenii traversau în fugă, ieşeau dintr-o casă şi intrau în alta, ori într-un magazin, iar foştii colegi de gimnaziu abia dacă mă salutau. Bisericile erau închise, primăria şi poşta păzite de câte doi jandarmi.

Când ne-am întors acasă, tot n-aveam chef de Cătălin Crişan aşa că am scos nişte şezlonguri în curte şi ne-am lăfăit amândoi. L-am scos şi pe tatăl Antoniei la soare, în scaun cu rotile, nu din pricină că n-ar fi putut umbla, ci pentru că devenise catatonic de când au aterizat extratereştrii. Din curte, cum ne aşezasem şezlongurile, aveam vedere direct spre vârful Măgurii,

spre nava neagră ca tăciunele. Abia noaptea îşi aprindea beculeţele aşa că acum arăta ca o scoică neagră aşezată în echilibru precar pe vârful dealului. Nu eram sigur că îi face bine bătrânului catatonic să se uite toată ziua la navă dar Antonia a zis că o să-şi revină dacă se obişnuieşte cu gândul. M-a și lămurit cum s-a întâmplat:

— Zău, cred că ar fi preferat mai degrabă să învie morţii din morminte, decât… asta. Să-şi fi văzut părinţii întorcându-se acasă și nu l-ar fi tulburat atâta. Ar fi discutat cu preotul, ar fi ajuns la o concluzie. Aşa însă… când au aterizat s-a dus la preot şi nemernicu' se închisese în casă, se uita la oamenii de-afară prin crăpătura perdelei şi le striga că e ocupat. Nu s-au mai ţinut slujbe o vreme în sat. Apoi au început să se ţină, când era musai… înmormântări, botezuri, dar preotul ocoleşte oricum subiectul. Am auzit că va fi înlocuit, că vine unul nou de la judeţ. Nunţi nu s-au mai făcut de jumătate de an, și alea care erau programate s-au anulat.

Într-adevăr, remarcasem un oarecare automatism din partea preotului la slujba de înmormântare. N-am insistat atunci, n-am vrut să-mi agravez statutul de necuviincios al satului.

— Și maică-ta, cum se descurcă? am întrebat.

— E supărată cu starea lui tati. În rest se descurcă de una

singură, acum e cu copiii în casă, îl ascultă pe cel mare la română. Are de învăţat nişte poezii de Vladimir Colin, pentru luni.

— Colin? De când se învaţă Colin la şcoală?

— De când crezi, de când a început toată harababura asta. La început le-au băgat pe gât nişte manuale alternative, apoi au dat-o înainte cu reforma învăţământului, au scos-o pe Hortensia Papadat Bengescu din manuale, și pe semănătoriști, au dat afară dascălii care s-au opus... Măcar au scos orele de religie.

Într-un târziu a sosit și Anton, cu jocul de table la subţiori şi o sticlă de ţuică de un litru. Mi-am masat puţin umărul şi ne-am întins la un joc până s-a dus Antonia să verifice temele copiilor.

* * *

În dimineaţa în care s-a întâmplat nenorocirea, am remarcat vânzoleala din intersecţia uliţelor când mă duceam după pâine. Cineva, un glas de fată, urla ca din gură de şarpe prăbușită în colb și oamenii în jurul ei se întrebau ce s-o fi întâmplat. Copiii de bucureşteni se adunaseră şi ei, dând ocol scenei de la distanţă. Oarecum abandonaţi de părinţii lor, după patru luni de vacanţă forţată, bronzaţi, cu genunchii juliţi şi cu hainele rupte în coate şi peticite, începeau să semene cu ai noştri.

Când m-am apropiat am remarcat că tânăra care urlase (de acum doar plângea) era asistenta Antoniei, o elevă la liceul

sanitar care se ocupa cu injecţiile, cu cumpăratul medicamentelor pentru circă şi cu alte nimicuri pe care le făcuse doamna doctor pe vremea când era de vârsta ei. Un vecin o ajuta să se ridice şi când m-a văzut, a şoptit:

— Au luat-o pe doamna doctor, du-te cheamă-l pe Anton.

— Cine a luat-o, unde? am întrebat, deși câteva idei negre începuseră deja să mi se înfiripe.

— Au luat-o ăia de pe Măgură… a început să icnească asistenta. Mergeam… mergeam amândouă la serviciu și i-am văzut venind… dinspre pădurice… două orătănii, cam cât mine de mari da' cu nişte feţe hâde, parcă erau curcani…

Apoi vorbele asistentei s-au înecat în plânsete și fata și-a întors faţa în umărul vecinului, bântuită probabil de experienţa sumbră.

— N-auzi bă să te duci după Anton, mă repezi din nou vecinul.

N-a fost nevoie, altcineva se dusese deja să-l anunţe aşa că Anton se apropia mâncând pământul şi ridicând praf în urma lui, într-un maiou slinos, pantaloni de trening și încălţat într-o pereche de tenişi fără şireturi. Şi cu două topoare în mâini. Când a ajuns lângă noi, a prins-o de o încheietură pe asistenta traumatizată, întrebând-o răspicat:

— Încotro au luat-o? Când s-a întâmplat asta?

— În pădurice... a șoptit tânăra printre icnete, cu mâna întinsă în direcția cu pricina.

Vecinul care o susținea a șoptit peste umărul ei:

— Să tot fie vreo juma de oră de când am auzit-o urlând.

Anton s-a ridicat roșu de furie, era deja adunată lume în jur, în mare parte copii. A dat o roată cu privirea, ridicând cele două topoare în aer și urlând:

— CARE VINE CU MINE?

Copiii au început să se împrăștie, vecinul care o susținea pe asistentă ne-a spus că o duce acasă, încă vreo doi vecini au început să dea din cap, ori să plece pur și simplu.

— Noi nu ne apropiem de Măgură, Antoane, a zis unul dintre ei. Nu știu ce e acolo, o fi dracu', o fi tată-su, noi nu vrem să avem a face cu ei. Mai bine dă un telefon la jandarmerie, e cel mai bine.

— E SORĂ-MEA, ÎN PIZDA MĂ-TII! a răcnit din nou Anton, cu ochii cât cepele. Vecinii s-au retras murmurând un „Treaba ta". Când v-a trebuit pensie de boală așa s-a purtat cu voi? a mai răcnit o dată în urma lor.

Un copil de bucureștean a strigat „Nene, eu mă duc după jandarmi" și a luat-o la fugă spre centru. Anton s-a uitat la mine

cu lacrimi de furie neputincioasă, iar eu mă holbam la el cu plasa de pâine sub braţ. Mi-a întins toporişca mai mică, zicând

— Tu te ştii cu sefeurile, tu vii cu mine.

Am cântărit toporişca în mână, i-am smucit tăişul să văd dacă joacă şi am pus mâna pe umărul lui Anton.

— Fie ce-o fi, să mergem. N-o putem lăsa pe Antonia aşa.

Nu ne-a trecut nici unuia prin cap să mergem să ne schimbăm, ni se părea că fiecare secundă e preţioasă deşi am pierdut mai multe secunde împiedicându-ne prin pădurice din pricina tenişilor cu talpă subţire. Am alergat cât am putut, am sărit peste crăcane rupte şi buşteni prăbuşiţi, păduricea era mult mai rară decât o ţineam minte de ultima dată, cu mulţi ani înainte, când am pornit cu Antonel să căutăm extratereştri. Soarele abia răsărise şi proiecta lumini câşe din spate. Într-un târziu am ajuns la izvorul Drogovatei, unde am văzut cel mai cumplit lucru din viaţa mea: Antonia, cu hainele sfâşiate, imobilizată şi zbătându-se în menghina braţelor a doi extratereştri urâţi ca noaptea, sufocată de tentaculele de pe faţa unuia dintre cei doi, în timp ce celălalt îşi băgase capul pe sub fusta sfâşiată, între picioarele ei. Când i-am văzut Anton a început să zbiere ca un descreierat şi dihăniile s-au întrerupt brusc, uitându-se spre noi cu feţele lor de curcani fără cioc, chiar şi cel

aplecat a scos capul de sub fustă şi a început să scoată un chiuit înfiorător.

Extratereştrii au împins-o pe doctoriţă în iarbă şi s-au ridicat pe două picioare, rupând-o la fugă în sus, spre vârful măgurii, cu un alergat săltat dar ineficient, căci alunecau şi cădeau pe burtă din pricina stratului gros de frunze putrede. Anton, cu o grimasă înspăimântătoare, le-a luat urma la deal, fără să se mai uite la soră-sa. Pentru câteva momente n-am ştiut ce să fac, să merg după el, am avut un impuls să o iau la deal şi chiar am făcut câţiva paşi dar apoi mi-am amintit de Antonia şi m-am întors spre ea, ruşinat să o văd în halul ăla, neştiind ce să-i spun, indecis dacă să stau cu ea să merg să-l ajut pe Anton. M-am aplecat şi primul gând mi-a fost să-i rup fusta de tot, să o întreb unde e rănită, să o bandajez dar n-am apucat să pun mâna pe ea că a început să urle într-un fel inuman, plângând şi împroşcând o salivă gălbuie ce i se prelingea din gură şi din nas şi, într-o oarecare măsură, dintre picioare, pe coapse şi peste frunzele de sub ea. Pleoapele îi erau roşii şi umflate, privirea ceţoasă şi urletul era atât de disperat că mi-a mişcat cele mai ascunse corzi ale milei.

— NU PUNE MÂNA PE MINE!!! atât am apucat să înţeleg printre gâfâielile şi plânsul cumplit al femeii.

M-am ridicat şi m-am dat doi paşi înapoi, confuz şi conştient că e nevoie de o judecată decisă aici, că poate ar trebui să o iau pur şi simplu în braţe, să o imobilizez şi să o duc în sat, e spre binele ei... apoi l-am auzit pe Anton urlând câţiva copaci mai încolo și toată judecata mi s-a dus naibii, mi-am dat jos cămaşa şi am pus-o peste umerii Antoniei cu dificultate, forţând-o să se rezeme de rădăcinile vizibile ale unui fag bătrân. Apoi m-am ridicat şi am fugit la deal să văd ce face Anton, cu tenișii naibii alunecând pe frunze şi bucăţi de ramuri uscate înţepându-mă în talpă. Mai mult în patru labe, am reușit să urc porţiunea mai abruptă a pantei, până am dat peste o zonă mai plată şi mai slab împădurită. Am mai sărit peste doi bușteni prăbușiţi până să-l văd pe Anton într-un luminiş creat de pe urma defrişărilor. Mi-am suflecat mânecile şi mi-am întărit priza asupra toporului înainte să dau buzna în luminiş răcnind

— ANTOANE!!!

Unul din extratereştri zăcea cu faţa în jos, cu tăişul toporului înfipt în ceafa albă, uşor împestriţată, ca un ou de prepeliţă. Celălalt se încăiera cu Anton care, deşi căzut pe spate, izbutise să-l prindă pe extraterestru în braţe, cu picioarele încolăcite în jurul mijlocului acestuia, cu două degete înfipte în sfincterul care îi ţinea probabil loc de gură şi cu cealaltă mână

trăgându-l de tentaculele din jurul sfincterului, într-o tentativă neclară de a-l sufoca probabil, ori măcar de a-i crea un suficient disconfort încât acesta să bată în retragere.

— ARDE-L! ARDE-L LA MUFĂ! a zbierat Anton văzând cum mă holbam la scenă, întrebându-mă încă dacă e aievea ce văd, ori e coşmarul unui somn din care nu aveam să mă mai trezesc vreodată.

Într-un târziu m-am urnit spre cei doi şi cu o mişcare atent măsurată, să nu cumva să-mi lovesc amicul din greşeală, am izbit dihania cu dosul toporului în creştetul care s-a spart ca un ou, de prepeliţă. Trupul i s-a înmuiat brusc, încât Anton a reuşit să-l împingă la o parte în iarbă. Cu două şuturi l-a rostogolit până lângă celălalt cadavru, din ceafa căruia şi-a scos propriul topor pentru a-i decapita pe amândoi, lăsând să se adune în iarbă o băltoacă gălbuie. În clipa aceea Anton mi-a spus al doilea lucru pe care n-o să-l uit niciodată:

— La ce bun c-au venit, tot să se fută vor şi ăştia.

N-am mai pierdut multă vreme acolo căci în ciuda şocului evenimentelor nu uitasem să ne îngrijorăm de Antonia pe care o abandonasem lângă izvor, rezemată de rădăcina unui fag. Ne-am întors alergând şi am găsit-o mai mult moartă decât vie, cu o baltă de vomă alături, spume la colţurile gurii şi bube roşii pe

toată faţa. Picioarele îi tremurau de sub fusta sfâşiată şi degetele de la un picior îi înţepeniseră chircite. Am luat-o în braţe şi am alergat cât am putut spre sat până mi-am dat sufletul şi a preluat-o Anton, strigându-mi să o iau înainte spre circă, să le spun ce s-a întâmplat, să cheme salvarea, să cheme pe cineva.

N-aveau pe cine să cheme, căci Antonia era singura doctoriţă din sat iar asistenta ei abia dacă se pricepea să facă injecţii şi să umble cu hârţoage, aşa că sora lui Anton şi-a dat duhul înainte să sosească salvarea care ar fi trebuit să o ducă la cel mai apropiat spital orăşenesc, cale de vreo 50 de kilometri. A fost prima dată în viaţa mea când l-am văzut pe Anton plângând, prăbuşit lângă patul de la circă, cu o mână pe obrazul surorii sale şi cu cealaltă bandajată din pricina rănilor sau muşcăturilor dihăniilor din Măgură, hohotind ca un copil abandonat de părinţi în mijlocul unui oraş plin de necunoscuţi.

* * *

Am aşternut aceste rânduri în speranţa că vor rămâne drept dovadă celor care vor să ştie câte ceva despre ce s-a întâmplat de fapt. După incidentele aici descrise, nava din vârful Măgurii s-a ridicat şi dusă a fost. La fel şi navele din judeţele învecinate, iar după o vreme la televizor au anunţat că nu au mai fost văzute nave nicăieri în ţară şi nicăieri în lume. După vreo

două-trei luni, au început să ne spună la televizor că de fapt n-au venit niciodată extratereştrii. Că a fost doar isterie în masă, provocată de televiziuni şi politicieni şi oameni de ştiinţă induşi în eroare. Că totul are o explicaţie ştiinţifică, că navele erau modele experimentale americane, că totul a fost un experiment social iar filmările cu extratereştri preumblându-se pe lângă nave (puţine şi cam ceţoase ce-i drept) trebuie supuse expertizelor pentru a li se dovedi impostura. Atunci mi-am amintit de ce tata a spus să ţin televizorul cu faţa la perete, aşa că l-am stins şi l-am întors la loc. Abia îl pusesem în funcţiune când am venit pentru înmormântare, respectându-i astfel dorinţa.

Până la urmă o echipă de la Bucureşti a venit şi la noi în sat să ne spună că totul e în regulă şi că nimic din ce credem că s-a întâmplat nu s-a întâmplat de fapt. Ăştia ne iau de proşti? Nu cred că ne iau, cred că aşa şi suntem. Un copil de bucureştean, luat de suflet de unul din săteni după ce părinţii lui n-au mai dat niciun semn de viaţă, îmi mai cumpără de mâncare şi îmi spune ce se mai întâmplă prin sat. Ţăranii au început să construiască o biserică la izvorul Drogovatei, unde am găsit-o pe Antonia, iar jandarmii încă mă caută să mă ducă în carantină. Am văzut destule sefeuri ca să ştiu ce înseamnă asta. Când l-au luat pe Anton în carantină legat fedeleş m-am ascuns în pivniţa de sub

casa lui Costel, în care oricum nu locuieşte nimeni de ani buni iar ferestrele au fost demult sparte şi bătute în scânduri. Aici, sub praful gros de două degete am dat peste casetele video la care ne uitam când eram mici, chiar aici în beci, întinşi pe canapeaua pe care dorm acum, cu televizorul şi videoul în colţul celălalt şi cu sonorul dat la maxim, să nu ne bruieze nimic din ce se întâmplă în realitatea acră şi rea din afară.